

JOSEP LLUÍS GARCÍA FERRADA, arribà a la lliteratura des de l'apassionant mon de la fotografia "amateur" espanyola, en el que durant l'epoca dels anys setanta fon u dels autors destacats. Haurien d'arribar els anys huitanta per a dur a cap una separacio de cossos i bens en la fotografia, sa arrailada passio, per a iniciar sos deliris en la lliteratura de la ma de sa llengua autoctona, la VALENCIANA.

En 1988, havent conseguit els principals guardons otorgats a la prosa VALENCIANA, decidix provar fortuna en el dificil mon de la poesia. El premi Primavera de Catarroja (compartit), dos flors naturals en els Jocs Florals de la Vila de Paterna i uns atres dos en les justes poetiques de la Catedral de la llengua VALENCIANA, els Jocs Florals de Lo Rat Penat, junt al premi Ciutat de Valencia Roiç de Corella, permeteren que en 1992 la "Associacio d'Escriptors en Llengua Valenciana" el distinguiria com a primer escriptor de l'any i, en just homenage, li publicaren Gavina blava i uns atres contes.

L'Ajuntament de Valencia edità Faules de nits i de somis, premi Roiç de Corella de poesia. Despres vindran: De part del vent t'ho recorde; Perseguint la llum; La fosca nit dels gossos; i Les Aurores de l'Anima, numero cinc de la Coleccio d'Antologies de Lo Rat Penat.

Proximament, apareixera en el mercat nacional Si te vas, anòtate mis señas en tu agenda, son primer llibre en llengua espanyola que com a bon valencià bilingüe, tambe practica este burrianenc naixcut Geminis en 1935.

COLECCIO "ANTOLOGIES POETIQUES"

5

Lo Rat Penat

LES AURORES DE L'ANIMA

© JOSEP LLUÍS GARCÍA FERRADA

Edita: LO RAT PENAT, 1997
C/. Aparisi i Gujarro, 10
46003 VALENCIA
En la col·laboració de l'Excm. Ajuntament de Valencia

Cap de la Secció de Publicacions: CONSUELO RUBIO I MARTÍNEZ

Assessorament tècnic i correcció lingüística: MARIVI FERRANDIS I OLMOS
JULI MORENO I MORENO

Portada: GOMEZ SACANELLES

I.S.B.N.: 84-89069-28-X

Deposít Llegal: V-2970-1997

Imprimix: GRÁFICAS RONDA, S.L.
Mestre Valls, 10
46022 VALENCIA

Josep Lluís García Ferrada

*A Jose, Michel, Teresa i Susana,
des de les aurores de l'afectivitat.*

P R O L E C

Un sentiment tan vell com bell, l'amistat, ha degut ser el causant d'este prolec fet en el desig i l'ilusio de poder transmetre, a qui el lligga, les riques sensacions que l'obra de Josep Lluís ha sabut fer-me gojar.

Si ad això li afegiu l'esforç conjunt, d'un grapat d'anys, per esta llengua valenciana que va surant i fent-se futur entre el tarquim de l'incomprensio, tindrem el perquè d'estos renglons plens d'amor a la nostra lliteratura, encara mes alt quan naixen per a parlar de poesia o prosa poetica, el rovellet del pensament.

Vaig conèixer a l'autor pels seus escrits, vullc dir que conegui la seua qualitat creativa prou abans de raonar personalment; li premiaré un treball de narrativa en Lo Rat Penat, i m'agradà tant per la seua originalitat que vaig conseguir de la junta de govern que presidia el Dr. Gil Barberà l'aprovació per a publicar-lo, en quant hi haguera possibilitats econòmiques. Passava el temps i en ell les possibilitats; mai hi havia un gallet per a fer paper impres aquell acort; la falta de recursos de l'entitat tenia baix mínims a totes les seccions i s'havien de publicar, imprescindiblement abans per la seua naturalesa, la nova edició de la gramàtica, la conjugació verbal, etc.

S'estava creant l'Associació d'escriptors en llengua valenciana, en l'objectiu prioritari de publicar i fer realitat fruïble les obres de molts autors que no podien vore-les convertides en llibre garant d'un trosset d'immortalitat.

En el permís de la junta de govern de la més que centenària societat, el treball de Josep Lluís Garcia Ferrada *Gavina blava i uns altres contes* va vore la llum en l'editorial del Senia al Segura i en la col·laboració de l'Aellva.

Ha corregut l'aigua, Josep Lluís ha guanyat un cafis de premis i de nous amics de l'home i l'obra; ha publicat i seguit fent-ho en diaris i revistes, especialment en *Lo Rat*, a on tots podem fruit d'eixe humor melsut i sempre sorprenent que li es tan propi.

Hui, dominador de la ploma com ho fon de l'imatge, nos oferix este llibre de poesia, personalissim d'estil i madur de coneiximents, ple de vivencies llargament sentides, interioritats contades a cau d'orella, crues a voltes, fortes, romantiques, dolces... i sempre sincerament liriques.

En *Les aurores de l'anima* hi ha cinc treballs perfectament embastats, cinc perles precioses d'eixa mar que es l'amor secret de l'autor, cinc creacions tan necessaries com els cinc sentits, com els dits per a escriure i acariciar, com els somis que nos eleven a l'impossible perfeccio humana.

En primer lloc "No oblides mai" es una composicio intimista, abelidora en el relat i rica de metafores expressives; un extracte del seu contingut poden ser estos dos versos:

"A soles d'esperança se pot viure
en les persianes de la sala alçades..."

Li seguit "Temps de catarsis", profund, bellissim, la paraula feta musica, l'humana por al pas dels anys i sempre, sempre, l'esperança compartida. Nos diu el poeta:

"Qui mai haja tingut el plaer d'enamorar-se,
que li llance a Cupido la primera pedra..."

o en un altre passage que comença aixina:

"Com barco de vapor imaginari
que travessara el temps d'una atra infancia
solitaria de sigles i futees..."

Ve a continuacio "Reivindique, amor, tota esperança". Aci

l'amor fet melodia, carn i esperit en uns sers que han arribat a la perfecta comunicacio de dir-s'ho tot sense paraules, perque saben vore's i comprendre's en el vell i bellissim message dels ulls; la compenetracio total de la parella que ha sabut creixer-se en la purea d'un amor conreat dia a dia, "a peu d'obra", junts, volguts i convertits en un sol cor i un viure sense temps, entreteixint ilusions i soletats.

Ara un titol ben aclaridor "Deixeu en pau la pau de les gavines". L'eterna atraccio de la mar, de la soletat buscada, de la serenitat imprescindible; l'home i la mar, el poeta i la mar... sempre la mar inspiradora, dona i estrelles junt a la mar, gavines blanquissimes dansant-li a la mar de l'amor... Nos diu Josep Lluís:

"No consentires mai que els aucells s'extinguiren,
podien acabar-se subitament els besos..."

o este altre inici ple d'harmonia:

"A soles pels recorts es per lo que tu vius
saltant-te cada escull de la blanca nostalgia..."

Tanca el poemari "Simfonia d'amor per al vent d'una vida" que du com a suggerent subtitol "Concert per a chelo i oboe".

Consciencut repas a una vida farcida d'amor, perfecta mida en la musicalitat anunciada d'esta prosa poetica que té la fondaria dels mes amagats pensaments. Sempre la llum; suau del trenc d'alba, enlluernadora del migdia, groguenca a boqueta nit o blavosa de cel i mar nos durà per l'apassionada vida d'una parella que no renuncia a seguir volent-se, a reviscolar l'ilusio primigenia de ses propies cendres vives. Se'n van els fills a fer son niu i s'ha de viure la soletat compartida, eixa soletat desijada abans i que ara aborriona:

"Nos hem quedat a soles, vida meua,
en les paraules clares i la mirada neta..."

o esta confessio de fe en el pervindre:

“S'està apagant la llum, la resplandor.

Pero ningú dels dos hem perdut l'esperança.

Si cada bon llibre valencià es un exit i un crit d'alé per a la nostra patria, en el que teniu en les mans hi ha tants components de l'ampla cultura valenciana, que llegint-lo i deixant al vol l'imaginació en cada vers, podreu tornar a vore i viure la Valencia coneguda i respectada, breçol de creadors en totes les belles arts i eixemple de poble obert al mon.

Una Valencia a la que sempre podrem tornar-li la grandea des de l'orgull de ser poble de tots els valencians de Vinaros a Oriola. En estos ultims anys han naixcut molts llibres, de tots els estils literaris, per a fer possible eixe agermanament que no vol excloure a cap de valencià. Ells seran el millor vent de pau per a desfer les boires que, ben persistents, mai han pogut obscurir l'eixemple dels nostres classics i el fidel seguiment dels actuals escritors valencians, com J. Lluís García Ferrada.

En l'autor compartixc l'esperança essencial; la d'ell per a mantindre viu l'amor que es font de vida, la meua per a seguir llegint-li obra nova en vers o prosa, brots de futur per a la llengua valenciana.

AURELI LÓPEZ

NO OBLIDES MAI

**Versos escrits en llengua valenciana,
flor natural en els CXII
jocs florals de la
ciutat i regne de Valencia,
MCMXCV**

*Todo el silencio huele a tu palabra:
el ruido de la hierba que pisamos,
el olor a geranio de mis pechos,
el agua del aljibe por tu boca.*

Joaquin Beneito de Lucas

No oblidés mai i arrima els llavis
a la mar de les aus si estes s'allunten
colpejant en les ales tes paraules,
com un assot de seda sobre l'aire.
Arrima't a l'espill posant ton rostre
a l'albur mes proper de la Natura,
realitat fugicera de la vida.
Recula, prescindix d'adjectivar-te
com si el cos, el deler te l'adorguera,
en negres nits de calma reballada.

Contempla't el futur, fes de ta mel
substancia perdurable i definida
que en la claror perduda s'atreuixca
a fugir de tu mateixa, i retrobant-te
en el temps, i alli aquetar tots els rancs
d'eixa dona que guarda entre sos pits,
la clau d'aquell amor que li juraren
a l'ombra esmicolada pel silenci,
resorgit de sos llavis, com la lluna,
o la flor que s'esmuny entre l'orage.

Aci estic a la porta. Estic cridant-te.
Vullc aguardar poruc el baticor
d'apretar en mos braços, cada ausencia,
cada porcio de nit que ha segut nostra,
sense passar de llarc cada tristura,
abans de que te cregues que t'oblides.
Vullc que sapies que no sera l'amnesia
qui de l'amor m'allunte, ni ho propicie.
Sempre sera mes gran el cor que alberga,
sobre lo etern, la buidor delerada.

Asoles d'esperança se pot viure
en les persianes de la sala alçades,
deixant passar la llum que tot ho inunda
en sacsons desinquets si s'ataïlla,
ben lluntà l'exhaurir que caramulla
l'obrir de la finestra i que entre l'aire
que envolte nostres cossos i ens abrigue
sobre tos muscles tupits i remelsables,
i l'anima amorosa mai nos deixi,
despres de serenar-nos l'ardidea.

Pero si acas te pilla la ploguda
dins d'un bosc apresat per la corruixa,
i t'envolta la paraula o el silenci
aguarda't a que escampe la tronada.
I busca la quietut, encara que,
de sobte, ades mateixa, en ses miseries,
s'apague la vesprada exhaurida
aguardant la represa ya ferida,
al mossegar les sofrides inclemencies
i al pes de tot lo mon li dolga l'anima.

I quan el dia aclare, no te pergues
eixa fe referent, feta presencia,
fam esbrinadora d'harmonies
cegues de triumfo i confiança eterna.
I en l'astucia de dona, reconfortat.
No derroques el temps si es que vols fer-lo,
l'aliat que et marque el nort, la llinia recta,
buscant en eixes ombres que et maduren
la soletat, el brell de la paraula,
transformant-la en servici de fe cega.

Vertical sobre l'alba, solitaria,
transformat en estetica i recorre,
sempre en el front altiu sobre la pluja,
distancies de justicia o de desijos,
dins del ventre de l'aire, quan gemeca,
rendint-se a l'evidencia, irrenunciable,
de no poder, intensament, amar-te,
com si fores tió d'alba partida
entre la mar nodrint-se, benaurada,
i la terra a on les marques permaneixen.

I quan ta sanc sa forma multiplique,
i aquella realitat vaticinada,
siga la proa blanca que retalle
l'aire, i ta puritat a bon recapte,
torne a la plenitud de carn i calma,
deixa'm remodelar sobre ton ventre
la veu, que autoritaria, vitalise
al silenci. Vindran a acompanyar-te
les bandades immenses d'oronetes
marcades per la pau de l'alabastre.

I quan la nit li passe son testic
al gris de l'albada del nou dia,
sera el magic moment per a dormir-te.
Sobre ton front derramaran saliva
els rajos del nou sol i sa mirada,
mustia, sense paüra, i en tos llavis,
s'aniran perfilant les noves pluges,
dispersant frustracions sobre l'abisme,
respectant els reflexos de l'espill,
on seras la follia de tos somis.

Deixa correr el temps que tot ho cura,
si complires promeses i entusiasmes,
si colmares la fam inexistida,
fins ad aquell instant que a la vorera
dels ensomis, persequies les calmes.
I aquells llançols d'opaca transparència,
se tornaren fiscal d'atres promeses.
Quan sapies be, a on vols deixar-te caure
i siga decisiu el determini,
amarrat els pantaixs a la cintura.

Deixa de perseguir-te a tu mateixa.
I si es precis arrisca les preguntes,
si l'abisme de signes t'amenaça.
Deixa't viure. Derroca les murades
que el pensament, a voltes, sedimenta,
perseguint sobre l'aire les idees
que encaren punts de vida debellida,
descloent el desori. Descavalca
el desdeny i desdejuna't en paraules,
tot eixe temps que pel temps se t'escapa.

Has de vencer la por, viure la vida.
Oblida't dels temors que et perseguixen
i encara que en la nit te quedes soles
dorm tranquila, mira pel teu voltant
i deixa que les llagrimes lliberen,
el greu dolor que la por sedimenta
en la boca serena, com si fora
la propia voluntat de l'egoisme
qui apresona, rebel, les utopies,
d'aquell remels del que hauras d'eixir-te'n.

Ivullc trobar el lloc inevitable
per on passen els vents, les matinades,
deixant sabor a electre i ambrosia
i embastar l'aixardor de nostra vida.
I quan arribe a mossegar tos llavis
i trenque entre mil trossos les enronies
en pantaix d'ablanir-me la corpenta,
i es tornen fantasies les palmeres,
la cegallosa angoixa i la tristura,
t'has de sentir curtida l'esperança.

Per això en la drecera que nos porta,
candint la vida en el darrer bufit,
no tindrem més remei que conhortar-nos,
com roselles salvages dins lo blat,
i aguardar la buidor com ramassada
d'una pluja que ens calme l'aixardor,
el risc de la sossobra. I en eixa hora,
de silencios i ermas obscurantisme,
atra volta haurem de confessar-nos,
l'amor adolescent mantés a ultrança.

Descobrix el camí i quan te sentes
caure el desassossec sobre l'abulia
infinita, o els ulls sols se't sostinguen,
com l'alvenc definint-se en lluntania,
pregunta-li al teu YO per on amaga,
la primera coartada, des de sempre.
Quan te sentes llanguir, i la lascivia,
faça llenques ta boca en el migdia,
i la pau torne a escriure noves planes,
no opongues resistència que es l'història.

Procura no decaure i resistix-te
a la fugacitat d'identitats
perdudes, entre eixa taranyina
que, candorosament, vol reciclar-te
per a tornar-te en son teixit, l'estigma,
erguint-te sa mirada en la distancia,
i explotar l'ansietat que la victòria
porte, com a marcham disciplinari.
Si l'illusió per viure te motiva,
barata la rutina en primavera.

Deus fer possible que el pecat no et pugui;
eixe pecat efímer d'amor somi,
destruint per la veu de les essències
trossos d'amor de trepa o artifici.
Pero no passes plana tan de pressa.
Aguarda la sorpresa que te naixca
de l'aixardor de l'ànima, sedenta
de sentiments que habiten, infinites
planures que asseguen esperances.
I no t'oblides mai d'atjar el futur.

TEMPS
DE
CATARSIS

*Llevo un nido de mustios ruiseñores
en la fresca penumbra de mis ramas,
y un agua mansa donde flotan estrellas,
y un lento atardecer al fondo de los ojos.*

Antonio Navarrete

M'HORRORISA conèixer
que soc un vent que passa
com una ma distant,
com una dinastia sense hereu,
buscant sobre les ales
la clau d'algun enigma
perdut en el raco
a on va a trencar-se l'aire.
Un caminant obscur
que calciga en la boira,
esgambi de catifes,
al fugir-se'n l'autumne
deixant empolegada
la palma del desig.
Pero yo me pregunte
ara, quan ya la pressa
a penes si m'acora,
quin misteri m'aguaita
i recorre mon cos esgarrifant-lo.
¿Sera el mati gelat, la negra nit?.
¿Pot ser una ma amiga?.
¿O no sera ningú,
o soles el meu yo
en el silenci nou?.

YO vaig obrir els ulls, mentres ma mare,
descansava sos llavis en mon front,
un dia conflictiu i de flors musties.
La vida era aixina: en l'odi a punt
de desbordar el got de la paciència.
Aixi estaven les coses el dia que vaig naixer.
Pero a tot s'acompassa l'horiso:
inclus a la victoria i a vencer a la fam.
Recorde que venien, des dels camps de l'oblit
molta gent forastera en els fusils al muscle,
davant, davant, fugint-se'n de l'horror.
Vestien alguns homens el trage de soldat.
I als soldats els penjaven, impunement,
llenques de trista dins dels ulls
i un cansament antic dels costellars.
Mentres, el mon, girava i girava
sense trobar mes braços que salvar,
ni cap monto de llavis, forjats en l'holocaust,
ni besos immadurs cara al sol, insultants.
A la fi nos quedarem d'historic testimoni
- a banda de plorar les baixes anonimes -,
aguardant que la vida, en primavera,
nos negara el dolor i els desenganys.
Mentrestant, ma mare, me besava en lo front
en l'esperança nova de que els clans,
acabaren un dia, i brotaren les flors,
DEPURANT la traïcio, d'aquell injust malso.

VOLGUERA confondre'm en l'austera silueta
que el sentiment de l'innocencia marca,
i tornar a l'accio, despres del pas del temps,
sense apurar les pedres de decembre.
I en eixe caramull, i en la fonda penombra
on solen afirmar-se les enyorances
d'autumnes transitius i atres incertes fulles,
profanar, mar en dins, els changlots de les ones,
i apretar contra l'anima la soletat perduda
en mitan de la pau, en lluntania.
I una volta catiu i abortat el naufragi,
adinsar-me en el mon de les gavines albes.
Tots junts: chillits, onades, fulles i veles,
establir, DEPURAR erros comesos,
i a penes sense temps, tornar definitiva
la crisis de la mar, germana mar
de l'anima, tan ampla i distinguida.
Volguera ser autumne, per a sempre,
deixant tots els secrets en el propenc
hivern, que ya s'acosta, a soles en l'estadi
inalcançable i fondo. I en la supremacia
de no saber-lo hivern, sentir-me viu
entre les fulles seques, quan ya han perdut l'orgull.

ES vertical la pluja quan desgruna
remors, sobre el silenci de novembre,
tornant-li a ma inocència, quiromancies,
sembrades en la veu, d'ale i de febra,
entebiant-se de somis serenissims.
Desvie els pensaments com si estos foren,
origens de ma vida o l'herència,
variablement verge, que me fera,
oblidar-me dels morts i ses desferres,
com si tots els meus morts foren dels atres
i ni família foren. Be se yo,
que al despertar-me, en esponjar-se els somis
a penes guardare alguna gota
d'eixa llanguida pluja, depurada,
que recorre mon pit sense banyar-me'l.
Ara mateix podria ser dumenge,
una data improbable, mes alla de la vida;
pero en tanta fermea per a correr
en busca de la PORGA cridanera,
que anuncia la CATARSIS, la mampresa,
que podria arribar, sense esperar-la,
una reencarnacio enchisadora.

M'HE submergit del tot, cloent el cap
en l'orbita de ton muscle, aborronant-me,
a l'obrir, novament, la finestra d'infancia,
descobrint els recorts, voluptuosos,
que em feren madurar en les tempestes.
Abans de regressar, un fort dolor
de sempre, resplendent, com Artemisa,
ha confinat l'orage a l'esperança.
Un novell horiso de confidencies,
va dibuixant un guiny inverosimil,
deixant-me sobre el muscle, recolzades,
arenas de la plaja, ones de l'amistosa
mar. He memorisat remots parages,
estrofes d'atres temps, entreteixides
d'eclipses d'universos llibertaris,
creuades com sagells sobre les ales.
Pero m'he despertat, mirant-me als ulls
sense fer-me reguinys, en elegancia,
revisant espayet, molt espayet,
l'amor de certes nits que hui se PURIFIQUEN.

YO soc dels qui coneixen, lo tendre que es el mar;
la purea dels somis i la verge blancura
dels armelers en flor. I el brotar de la pluja
vinculant-se al desti, sense mancar tendrees,
en el mon de l'adins.

Hui he de confessar, desconfiant
del propi yo, que a vegades he escrit,
en un te vullc profund, incoherencies,
d'inocencia i candor, com les innocents roses.

I ara plore, l'haver perdut el temps,
les llargues nits de lluna a mija llum,
sobrevivint quimerics desenganys
que em ferien el cor i les miseries.

Intente sobre-viure **DEPURANT-LI**
a l'amor els trossos despreçiables
i establir l'habitage en cada so
on recalen roselles i se doren els blats,
i belluguen les flors sobre la llum.

Vullc amar, novament, tot allo que ha minvat.

QUI mai haja tingut el plaer d' enamorar-se,
que li llance a Cupido la primera pedra,
abans que canvie el vent duent els vells aromes,
quan plantats i impotents front a les tapies,
nos vullguen fusilar en trencar l'alba,
negant-nos el desig de pregonar
quant hem sentit l'amor, assaborint-lo.

Si la fatiga me fustiga l'anima
i percep fantasiosos anuncis,
tangibles i anacronics, igual que un gavila,
que m'arrima al marasme, com si arribara la fi,
acossare a l'amor en soletat-silenci,
per a fer, junt als astres,
una **CATARSIS** nova que me descanse l'anima.

HAN creixcut atres aires des d'ahir.
S'han perdut, de l'infancia, els besos de ma mare,
i han naixcut, sobre l'eco, atres sobrevivents.
Venien a enrunar la casa del silenci.
Han omplit les parets d'impis cartells
i d'estampes a penes sense image
DEPURADES pel temps. Allí es mescla la mare
la gran Verge del mon, la mare del Senyor,
en nus indecorosos. De les bigues del trespol
ya no pengen les fruites de nutrir els Nadals.
I una vella mirada es reblix de preguntes
de vesprades profundes. I uns fondos soliloquis
m'extenen el passat, que com les muses,
va naixent d'un lleu so, sense estridencies,
acampant sos compassos en les planes
herencia dels recorts per a llegir-los,
com els presentiments que forgen les estrelles.
I de repent una ombra, una esperança,
se m'endu envolts en l'aire, els besos de breçol,
confirmant el destí, que s'ha acabat l'ale.
I en l'alta lluntania incerta del recòrt
crec que va ser cresol d'allumenar les nits
alguna que atra volta, o agredolç de la terra,
o absència irreversible a la vora del riu,
o un forat esteril de cosmica existencia.
I alguna d'estes coses deu guardar-se dalt l'orbita
d'algun atre malso, que haure de DEPURAR,
per a que sol pervixca la puritat dels besos
que encara em sent al front, surant sobre l'angoixa.

ACODIXC a la mar. Les terses ones
m'olfategen. Senten que torne a ser
l'image que retorna, matisada,
a adobar-li la veu i el goig de viure,
constantment, DEPURAT de vanitats
i alegre entre les algues exhaurides.
Inutil es pensar en aquells dies
modelats, com els pits de les sirenes,
forçant la subtilea de cada sentiment,
recorrent els voltants, cada perfil,
l'aureola arrelada i enfilada,
pura com les colomes, rica com el gesmil,
neta com l'espill de les grans pors.
No me culpe de res, ni acarone ma sanc
en la memoria proxima, immenejable,
d'una infancia de plata que me penja
del ventre i dels obllits a contra cor,
per a fer mes dificil el silenci
que ana teixint el pas, eixe dificil
pas, de l'home sobre el YO acresolable.
Hui torne a vora mar a contar-me nostalgies,
dels dies transcorreguts, irrenunciabls,
havent ya NETEJAT, el temps de veles,
d'aquelles veles blanques, pures com els albats.
A mida de mos ulls,
les estranyes distancies me cisellen
aquell mati total, per a seguir vivint.

COM si fora ma ombra la d'un atre
i acceptara l'orgull del mon infame
sobre ma seca gola, produint-li,
una agra resecor o una amnistia,
cansada d'entreguismes i renunciés,
he pogut cobejar en moltes hores,
horribles, miserables i decrepites,
terra de cavallons estomordida
per a fer dels meus horts, horts de cireres
on conviure collint indiferéncies
com quimeres d'engrunes esguellant-se.
Si ma ombra no fora la d'un atre,
saltaria el brancal de la CATARSIS
com a l'última taula salvadora
d'algun postrer callar expiatori,
agredolç dels arrels ya sense llagrimes
ni esperes que s'esclaten com el dia,
eixamorant els casolans afectes
per a tornar a ser ma propia ombra
PURIFICADA i nova.

COM barco de vapor imaginari
que travessara el temps d'una atra infància,
solitaria de sigles i futees,
passege ma mirada entre les llinies
del propi diccionari de ma vida,
on els somis s'aqueten o s'adormen,
estomordint sa image en el silenci,
empapant-la de llagrimes que asfixien
el filet d'una veu desmadeixada,
inserida d'abséncies vanitoses
minvant de mes a menys, PURIFICANT-SE.
¿Pero pot ser que siga una heregia
deixar volant ma ment, si està dormida?.

ARA que em sent poeta i que camine,
que aquilate el llenguatge com si fora
una senyal antiga, me pregunte,
si estos instants d'absència i de desídia
quebren alguna excusa o comencen
a escriure, novament, en malaida polvora,
resonàncies del cofre de ma història.
Hui, encarant de camí cara a la boira,
me pregunte, en silenci, meditant-me,
de quins estremiments, de quina coa,
he d'enganchar els dies que me manquen,
de caminar en mi, sense amnistiar-me,
sense trobar l'instant que m'acompassa
i en l'oblit, m'aquilate i desordene,
i al fruit, m'arrossega, despellant-me
la flor del taronger que m'inspirava.
Reestructure, ma veu en cada ombra
guardada en eixe cofre de la vida,
passant-me la factura en cada tornaveu,
en cada tros d'ale que ara m'explota
destrossant-me els hores consumides,
agotant-me les dies, afligint-me,
quan ja ni temps me queda per a viure'l.

L'HISTÒRIA va passar prop del meu múscle,
quasi roçant-li els ulls a ma consciència,
penetrant-me la pell per a fugir-se'n;
i ara tremole en l'aire i me castigues
preguntant ben en dins, si no tinc Patria.
I encara seguixc viu i m'emporeguen
les faules revixcudes i m'intrigue,
preguntant-li a l'hivern per certes planes
escrites en passió, com si elles foren,
llegendes quotidianes, flors de sigles,
dels tants que se'n fugiren sense escriure,
esterils, com si foren mars en calma,
gavines sense rumbo en el silenci
de les albes desertes, en les plages
eternes, en les que perpetuar-se
CATARSIS d'ombres velles i paraules.
Pero si ara me mire cara a cara,
front a l'espill que guarda ma innocència,
torne a creure en l'història, torne a creure,
en llavis envanits de goig i glòria,
maravelles de vides i enchisades
que han marcat en ma pell, per a que creixquen
estigmes aïllades de l'història.

HI HA QUE ANAR PER LA VIDA DE LEGAL,
els vaquers esgarrats si està de moda
i un tros de llibertat ben apretada
entre un pomell de mans per a llançar-la,
contra l'insumissio de la miseria
o el rollo que es prepara molta gent
"hortera", que al chafar se torna fumaguera,
mineral confinat sobre la pell,
o en la lluita diària que regressa
per a fer de l'oblit un pardal mort,
que pot resucitar en primavera,
novament envellit, però PURIFICAT.

PODRE TORNAR ARRERE I REBUSCAR-ME,
en el brillar dels ulls, una marca passada,
un esclat aguardant-me al fondo del destí,
disponent-se a tornar-me, el chiquet que ya fon
espentejant la vida sense haver-la comprés.
Però queden molt llunt els carrers de l'ahir
en ma memoria.

Es temps de DEPURAR renunciés
de traure de l'armari les velles emocions
fixes en l'esglai del REFINAT celage.
I es que el temps me soborna, omplint-me de borrasques
els recòrts. Ambicione, aclarir ma memoria
d'espurnes que me facen, renunciar al destí
sense que se ferixquen, tots els meus capitells,
i l'ansia de saber que en ma desolacio,
no queda cap mal fet, cap evidencia,
ni en mon cos cap senyal que me delate,
les velles torbacions, fossilisades,
nostalgies entranyables de l'ahir.
Vullc mirar cara a cara a tot lo mon
en el cap per davant, tallant-li a l'aire
l'inquietant escalfor baix de ses ales
retroband la saliva de les nits
mentres vaig recollint i acresolant,
l'atropell juvenil que m'omplia les mans
de futur, d'ilusions, hui sospesades,
abans de que el sigil no me deixe complir
en el temps de CATARSIS, llança d'un nou començ.

UNA NUA VESPRADA ENTRE L'ARBOREDA;
l'agosament dels arbres recollint
la llacor, l'enyorança, m'anunciaven
recorts. Ara topete el silenci perdut
entre les branques grogues on me retrobe yo
durant un temps incert i desgastant-me.
Se derroca la pluja en la distancia
infinita. Comence a percebre
el camí de la sanc, sense calmar-se,
ara, quan ya creïa en hores d'eternitat.
I en el vital silenci solitari
tornen, improvisables, antics presentiments
que van marcant la ruta i els efluvis
per a que se dissipen, glatits que se derramen,
fluits com una pluja que s'adorm en mos ulls.
Comence a descobrir que cap camí es debades,
quan l'absència no es, sino la redencio,
tancar-li a l'existència el desig d'una mort.
Una atra soletat oberta i reflexiva,
o el descans de la sal d'una clara mirada
esgotadora i pobra, rendida entre l'amor.

DES DE SEMPRE ET VOLGUE, I PER A SEMPRE,
mes ninetes, mos ulls, te vulneraren
acaronant veloços tots els poros
de ta pell refinante-se sobre l'aire.
Hui, sabent pels recorts,
veent com ix el sol en l'alba el dia,
ben llunt de ma memoria submergida,
borracho de febra i fantasia
en el lloc on habiten efimeres borrasques,
tornare a navegar-te,
te bregare atra volta.
L'existència de l'alba quan torna a rompre el dia,
ben farcida de llum i de paraules,
sera com una esponja sense rostre,
com un cedaç que a soles atenalla
cada pecat per a PURIFICAR-LO.

¿ACAS haja arribat, el temps de la “catarsis”,
el temps de fer BALANÇ, de recrear
la vida, plantats sobre la llum dels astres,
o la lluna que minva lentament
bregant contra la cendra, en desesperacio,
al tocar les campanes, arrebat?.

Es evident que si. Ya podem afirmar,
que ha arribat el temps de l'esperança.

**REIVINDIQUE
AMOR
TOTA ESPERANÇA**

*Ple de seny, si. I cor me cartejaveu,
trobareu clar que us amare sense fi.
Ara que es am plus que james ami,
tornauvos lla on de primer estaveu.*

Ausias March.

I

ESCRIC sobre els estels i els encomane,
entre somis d'enyor,
que te plenen les mans
de versos i coloms,
d'ale i de mareselves,
silencis i cançons
que et moguen el desfici,
la trista en tos dits,
capells de primaveres,
rellamps per a oblidar
cada gota de pluja,
que acarone tos peus.

Vullc tirar-te a grapats, en la distancia,
trossos de soletat mentres amarguen
les fulles de l'autumne i s'estremixen,
d'esperança en tos llavis,
i els coloms en ta esquena , se despullen
d'una ferida crua, heterodoxa,
mentres baix dels llançols ton cor s'ofrena,
entre dolces cançons abraçolades,
rememorant passats entre mos braços,
quan a l'entrada lliure de ta casa

agraies les silabes
sorgides d'albenc pit,
en cada raconada del misteri.

T'has anat engrandint junt a l'amor
curant-te entre l'adeu cada ferida,
mentres es va estirant, en l'imatge del somi,
el grapat de rialles que gotinya ta sanc,
que arremulla els recòrts.

T'he volgut i tu ho saps,
com el negre a la fosca.
He perseguit tos passos
menuts i primitius de plenitut llunar,
buscant en avidea, en cada amagatall
de les valls de l'ahir.

*Tal vez sólo es posible que podamos amarnos
mientras que dura un beso.*

Luis Rosales.

II

OBVIAMENT te desige.
Sempre t'he desijat.
Des dels pits als cabells,
des dels llavis de mel,
als teus dits incisius,
o a tes belles ninetes
que ofrenaven sa llum.
Tu saps de llunes plenes,
de mans plenes d'enchis,
de repics en l'enclusa de mon cor,
mentres un estornell,
desatordit, pels colps
voreja
l'orage alegrement.
Pregona paraules
de franquea d'aucell
en nits de complença.

Em dol deixar passar
nostra historia d'amor,
silenciant-la en el res
sense que siga mai
reducte d'un voler,
del romanç i el recòrt.

Els matins de setembre
ya no seran matins,
ya no tindran ni nom
pletoric que lluir,
perque en el bell llenguage
que germinen les flors,
ta existencia intuix
l'estimable discurs
absentant-se del verp
de paraula extasiada,
que no admetra atra veu.
Sols desija del gest
respostes que t'habiten
abans de ser estiu.

I es que en ta soletat, - encara intacta hui -,
l'ansietat no existix, ni el pecat de l'espill
que otorga vanitats i fa suc dels recòrts.

I en la sala on revixc la memorial distancia,
n'hi ha un armari ple de nines de l'ahir;
i una comoda gran que atufa a nata agra,
nebulosa d'un temps de sinagües de fil,
de faixes de cordons en ballenes per dins,
que impedièn mostrar cap pantaix sensual.

La llum de hui, ya no es aquella llum
"lliri entre carts", son flors de tacte suau
que oferixen amor en llibertat,
mentres totes les nits,
vigilants,
dels seus pensaments i l'ardidea,
salten sobre ta pell en la represa,
ficant-te sobre el ventre,
propostes i paraules
que melsudes caricies
van a roçar l'adins.

*Pero les roses son veritats buides,
que solament podrien
esguardar sense ulls tota bellea.*

Maria Beneyto.

III

TU em miraves. Volies
dir-me: “amor, me sorpren
el gotiny d’eixa pluja,
imprecisa”, quan de mati en silenci,
encara me quedava
l’espenta necessaria
que me deixara omplir-te d’ilusions,
despres del cataclisme
de la passada nit, inoblidable.
I era, el recent despres
de cremada la son,
vençut el desamor
contingut en l’ale de la ressaca,
solage de recòrts,
retornar sobre l’ansia,
esgrimint llibertats,
anhelant ser parella
i no engruna de mon.

M’otorgue hui els recòrts foradats en les dents
i desige tornar sobre aquella presencia,
de l’amor confessat, des de la tendra infancia,
on els gests son dilluns lledesms i repetits,
fulminats de plaer, que en vera realitat
sempre s’han d’aquetar,
com s’aqueta l’estigma del deler.

*No sé cómo ocurrió ni porqué tan deprisa.
Sólo sé que vendí mis valles de la infancia
a cambio de esas piedras con que se forma el tiempo,
y que detrás de mí se rompieron mil lunas,
tantas como esquinas tenía la inocencia.*

Miguel Argaya.

IV

YO recorde aquell dia, com si fora el de hui.
Ni oblide son llenguage ni sa musica.
Tampoc sería just perque se queda
profunda ta mirada,
en el temps i en l’espai, indissoluble,
afegida a mon cos.
I des d’aquell instant,
les coses barataren per a sempre.
Les coses que he vixcut i les que pense
viure, sofrint, alegrement el modo,
d’assumir el deprendre,
mustiant-me junt a tu,
ubicant-me en ta sanc.
Volguera amiga, guia, allumenar-me
i sofrir l’alegria,
d’algun recòrt dels teus, sentimentals,
les ales de les nits accentuades,
despertant-lo del tot, atenallant-lo,
i vore’l arribar tornant-se en mit,
i, breument, esgotar-lo,
fins no quedar res d’ell,
com la volva de neu
condenada a liquar-se.

Pero eixe temps passat
de vida, va deixant
ben despert en mon ser
el secret de tos ulls, i l'exotisme
de tos llavis, o el foc per a enervar-me
de nou, en plena nit, buscant la mar,
l'aspecte mes visible de tots els teus encants,
igual que un pleonasme
que volguera trobar al tornaveu,
rebotat en les dunes, que ondulegen ton cos.

I es que t'he volgut tant com a les clares aigües,
com a la gris aurora i a les suaus carícies
que porten les metafores.
I en esta espenta crua me confesse,
i te dic que te vullc, menyspreant ma hombria
com home de ciutat que viu a espentes
d'un desorde impotent
i les enveges propies,
d'un fi de sigle incert.

Pero sí que podria, proponent-m'ho,
darrere de dos punts fer comparances,
i dir-te que te vullc:
mes que mirar al cel farcit d'estreles,
mes que vore volar a les gavines,
mes que contar les hores que me toquen
en plena nit somiant-te, elucubrant-te,
mes que vore com plou i com gotinyen

les serenes renunciés de la mar,
mes que matinejar per a trobar-me
una llengua de sol que m'allumene,
quasi mes que a un recòrt de nostra infància,
que a les trenes que omplien els meus somis,
o ad aquells ulls que sempre, quan miraven,
roçaven els llindars dels impossibles,
casi mes que al rubor de dir-te cara
a cara, en els llavis despoblant-se,
lo molt que t'he adorat, amiga meua,
"companyera de sempre, companyera".

Vullc, fer-me de ta pell, la pell del meu autumne,
ardent itinerari de capells,
substanciant-los el roig als teus llavis silencis,
des de la llibertat de sentir-te mes meua
que una heretat vital.

No has de ser mai la rosa tallada del roser
cauquejant indefensa, dins d'algun cau estret,
vivint de l'esperança com a tot aliment.
Ton aliment soc yo, l'home que va guanyant-te,
archivant els dossiers de tos actes d'amor.
Amor tan generós i tan immens,
sobre el llit destapat
o cobert pels llançols.

I hem de sentir, en la nit trencadiça:
llum d'amor sense fi,
llum d'amor de destí.

*Ojalá el tiempo tan solo
fuera lo que se ama. Se odia
y es tiempo también. Y es canto.*

Claudio Rodríguez.

V

TAL volta lo meu siga
que me trobe cansat en el silenci,
o en ma boja memoria, l'existencia,
d'un badall de deficis.
-Ya saps tu qué vullc dir-te-.
Vegent-li el llom al dia
s'acora ma memoria,
com m'acora la nit, alba creixcuda,
quan retrobe l'amor,
en l'instant que el migjorn me broda a mossos,
i en la frescor me brilla l'aroma de ta carn.

Yo llançaria al fanc les vanitats
ara que bufa un vent de rumbos favorables,
fent-te una pregunta, repetint-te-la,
i fent-te-la en la boca com la fan els amants
sobre la set del vent, assedegada,
eixugant-te la veu,
escorcollant la llastimera angoixa,
negociant el silenci
que sol dur les respostes,
que a soles porta el temps.
I tocar terra ferma en enyorança,
substanciant passatemp

entre senyals nostalgiques, en busca d'uns esquemes
perduts en l'horiso, rectilineu i guarit
de facils confluencies
i grans fabulacions.

*Deja tu aire sobre mi frente,
Tu luz sobre mi pecho hasta la muerte,
única gloria cierta que aún deseo.*

Luis Cernuda.

VI

TE vas fent transparent al pas del temps
i en l'espai, quan te mires,
a penes si es dibuixa ta silueta.
T'has tornat invisible poemari.
Pero encara te veig cantant en l'arboreda
com en l'antiga infància.
I passe cada somi puntejant-lo,
respectant el plaer pel que t'ofrenes
al fer-te indivisible,
com el rapit volar de l'oroneta
que amaga un altre temps, en el silenci
i va marcant-se en l'infinit com l'ombra.

Permet-me, en els dits, palpar l'obscurantisme,
deprenent-me ton cos, la llum a soles,
que brolla de tos ulls. I que arribe el mati
i que passe la nit, necessaria i telurica,
sorpresa per un sol, color del codonyat
que a l'albur ve a soltar felicitat.
I la felicitat, que siga l'existència,
si trobes el camí que te nugué el passat
encendrant el futur.
Has d'omplir d'alegria cada part infinita
dels propis sentiments. Deixar per a qui ho vullga
l'incertitud de viure de l'angoixa.

¿I en que se basa la felicitat?,
-haurem de preguntar-nos-.

En tot, manco en l'infern que puga dur-te
a l'infelicitat que proporciona
el pitjor paradís. Pot ser fugir
dels lligams que te lliguen a la banalitat
circumstancial i crua.
Deixar que se podriquen els parametres.
Deprendre en cada instant el perquè estem aci
en un món de conquestes, de fracassos,
de drets, d'obligacions o de sorpreses;
perquè sempre es el cor, qui en plenitud,
dirigix la bonança llibertaria.
¿Que es la felicitat?. Es la clarícia,
el timbre que t'anuncia el dia nou,
l'universal mirada en els orígens,
voler de desamor o de plaer,
contagiar-te al voltant d'una aureola
quotidiana i senzilla, d'optimisme,
carregar-se a l'esquena la nostàlgia
aliviant tot lo absurd, buscant la brisa
fresqueta dels matins, acaronar-la,
passejar-te pels horts sentint com piulen,
els aucells rodamonts, els "totestiu",
que ve a ser el somriure de cada primavera;
gojar l'immensitat d'una mar calma

o del cefir del sol, obrint el dia,
de l'adagi suau d'una ploguda,
o *l'alegro vivache* d'Amadeus,
o entretindre't davant d'una rosa insegura,
i sentir sobre el rostre, curtit per mil ombrius,
el borronar del vent que ve a anunciar-te,
un canvi inoportu, saludant, tendrament,
melsudament: la pau, la reflexio, el dissabte,
la mirada absoluta d'un infant,
o la tendra experiencia dels mes vells,
regalant l'alegria contagiosa,
de sentir, plens d'orgull, l'haver-nos dut
la llum, la llarga vida, sabent que som futur.

I TU i YO, ho som. I som feliços.
Deprenent a mirar cóm va creixent,
en els cossos nuets o en l'anima vestida,
l'aventura de vida que gogem.

*Pejor que mort es vida sense plaer
mas no m'acús que fenesca ma vida,
car, mentres visch, no pot esser perida
una dolor jut'ab algun esper;*

Ausias March.

VII

TU saps molt be lo molt que t'he volgut.
Tu saps molt be que som d'amor etern,
constants com es el sol, com es la nit,
sense evasions ni llimits passagers
des de la madurea, d'una gran llibertat.

Som voler etern, mentres aguante l'anima
-i esta sol aguantar fins a la fi-.
I tes amples caderes, conjugant-se en els gests,
arriben a plenar-nos la set recent naixcuda.

I de les teues mans, tan de repent com l'ombra,
brollen els manantials que de tes llavis fugen
per a sembrar de mel, caricies refulgides,
com un dialec calit que finix,
irremediament,
encenent-nos la sanc sense preguntes,
esgolant en ton ventre,
que ya ha deixat de creixer,
al perdre resonancies
de sos fertils milacres.

Pero ya poc importen
els badalls fets pel temps,
marcats sobre la carn
de vides paraleles,
si totes les paraules
poden tornar-se aucells
que te facen sentir
el batre de ses ales,
quan busquen la saliva
alegre de ta boca.

I eixe teixit social que ta pell porta
se disgrega en la nit, en l'anarquia,
deixant-se averiguar.
I pasmat te demane,
que m'aguardes un lloc, un raconet,
on me puga albergar, porque aci fora,
amor dels meus volers, nomes tinc fret.

**DEIXEU EN PAU,
LA PAU
DE LES GAVINES**

Gravites sobre el quefer dels naufrechs
influint en els vents en ta sal prehistorica.
Magnanima en ton trono universal, celest,
com au acaronada, en justea assumixes
baix de tes ales suaus, l'extasis recondit
de cosmiques distancies, desconegudes, fondes,
d'on naixen els instints, com naix la fam d'amar-te.
Cultives les cançons que et feriren els llavis,
tan netes com els peus d'una legio d'arcangels
rendits front a les gestes de tos vols rapidissims.

No consentires mai que els aucells s'extinguiren,
podien acabar-se subitament els besos
de la minvada nit. Darrere dels enigmes
del proper horiso, encenies les veles
que en frenesi ardién, plaenteres,
igualet que entre somis pasturen els galfins
reivindicant de les divinitats,
el milacre de vida, la victòria vixcuda,
deliri de les aus coronant ton encant.
Foren bones pregaries. No moriren les aus.

TON desti que embasta els ulls a l'emudir-se,
sol rabassar les tombes a destemps,
igual que furta trossos d'ale si se preten
cobrar-se els arancels per abocar en l'aire
sufragis d'obligat i precis compliment.
Desvela les incognites que no casen en res,
i despulla a uns sants per a vestir-ne a uns atres.
Se manté inflexible i poc entusiasmat
a vendre sos favors; per això casi sempre
es queda mut, com el vidre que jamai es cabraça.

EN el racó de ta memòria verge
aguardes, intranquila, l'arribada
de l'anunciada eternitat. Reculls
els ecos apagats d'atres volars,
com un riu que creuara el camí de les ombres.
Mentrestant, subjectes a tes ansies
sugerents, oblitats que t'han marcat
arcaics revolts de missatges somiats,
que adoben ton destí, per a endur-se'l després
a ta mimada platja, propeta dels estels.

No t'obstinaries mai en ser adolescent
encara que sempre fores, des de sempre,
eternament auell. En això consisteix
la gilopa ecologia de les hores,
en saber quan arriba, en sentir-te-les tesis,
sobre aquell lloc prèviament escollit:
la nit de les ventisques, les obscures cançons
d'un autumne immiscuit en l'ombra de ton riu
on te llepen la sanc, revolta entre les copes
de l'arbreda a on es dormen quasi totes les llunes.

*¿*Acas el teu destí d'incertees pobre,
t'importa tan poquet?. Serena't en la línia
de ton vell horiso inalcançable
i aten a ses consells, i besa-li sos llavis
a l'infinita lluna, arrancant de sos valls
un just somriure. Llavors, sera el moment
presa ya de l'aurora, i despayet,
quan hauras d'acaronar una per una
a cada oroneta que en ta playa se quede
a recompondre't somis, d'uns atres universos.

POTS endur-te la mar entre ton bec,
si fon eixe, des de sempre, ton anhel desijat.
Pero ya mai oblides el risc que se pot correr
si la fam marinera descompon
la fermosura envejable de les ones
quan s'inicien les calides tormentes.
Cuida't, rapidament, d'aliviar-te les ales
i pregunta't despres, a on se queda la mar,
caragola de l'anima, i qui entona,
les cançons de breçol de tots els temps.

DEIXA que cada temps d'entendiment
des de tes fonaments, sorbixca tot l'ale
que et va sobrar des de l'últim somriure,
el que oferires fresc, i recent fornejat,
cortejant a l'atmosfera i a tot el seu voltant.
I si acas ho consideres oportu
envia un tros de pluja a que li llave l'anima
dormida i establida front a tanta quietut,
i dispon l'encant, que ahir, precisament,
fon casi tot tan blau, com es la pau dels llacs.

A soles pels recòrts es per lo que tu vius
saltant-te cada escull de la blanca nostalgia
sobre ton propi cos, qui resurgix
cobert pels blaus llançols, immaculats,
arrop en el repres cap al celage
on s'escampa el reixiu damunt de la dolçor,
del plaer que allumena escleches de la nit.
Guarda tos sentiments en el dic sec,
on se restanyen les ferides del temps
revivant l'esperança d'un embaras d'onades.

**SIMFONIA D'AMOR PER AL
VENT
D'UNA VIDA**

**Flor Natural en els
XXXII JOCS FLORALS
DE LA VILA DE PATERNA.**

CONCERT PER A CHELO I OBOE

*¿I tu, varo, acceptes a esta dona
com a la teua muller; i promets respectar-la
i voler-la per sempre i durant tots els dies
d'eixa vida d'amor que vos aguarda?*

.....

*Puix si es així, lo que el bon Deu ha unit
que no ho separe l'home. Podeu anar en PAU.*

I ya, pleneta de pau yo te vaig dir:

¡Bon dia, amor!

¡Bons dies siguen sempre, tots els que nos aguarden!

I de dos cossos jovers ne ferem u nomes.

I ocuparem el niu de terrerols

que havíem preparat per a covar coloms.

I n'acamparem dos.

I aquells dos coloms nos han deixat en prenda

una atra soletat per al vent de la vida.

Pero en este recòrt d'esta grata aventura,

sellada en esta cronica, me resistixc a creure

que al volar els aucells, hem rematat del tot.

No, amor, nos queda molt que dir, que fer.

MONOLEC.
Adagio.

88

89

L'alegre tornaveu encara no existia.
La pluja inspiradora, l'apichat pentagrama
que va fer de l'amor supremacia,
nos deixà atenallats d'anima i ales.
Erem uns educants que escrutavem el mon
farcits d'inexperiencia i de primitivisme
i en l'univers sancer front a nosatres,
plagats d'interrogants, de difícils incognites,
en l'anima en un puny i desbrossant misteris.
I entre aquelles incognites i certes gosadies
sorgiren les cançons d'adolescencia
benaviradament, acostant la calor,
i deixant aparcada en la memoria,
cada vesprada tallada per l'angoixa,
perduda en la distancia de la sanc.

II

Tes caderes lluien en l'aire de la nit
sobre montons de nius, en qualsevol
claricia solitaria, on l'eco de ton cos
i el mon de ta mirada, perfilaven,
les ansies de nous gests en els teus braços.

Un mort no oblida mai, i mes si es un mort viu.
Per això, perquè estic més viu que no abatut,
humilment te demane que em seguixques volent
en perentorietat apassionada,
com si en ta soletat fores niu d'oronetes.
Mire per la finestra, buscant-te entre el bordo
i la prima, companyones de vida.
Te busque. Me fan mal els peus, la terra
me fa mal si no puc atansar-la i s'allunta.
¡Com me dol el silenci de vegades,
si en la distancia, on naix el tornaveu,
no retrobe el filet d'eixe riu que me parla
des del ser de tes llavis absoluts!
Escolte el *scherzo* d'eixe sublim silenci
i m'esgarre les carns en l'odissea,

III

aferrant-me a les ombres de mon cor
per a acabar rendit com un soldat passiu.
Me console en el so de l'afable trista,
quan arrossega l'arc tota sa estranya magia
per la corfa de les cordes, del chelo de la nit,
arrancant-li a la musica les llagrimas,
veles de gesmiler per als amants.

He segut home gris, i no paradigmatic,
com un trist instrument, sempre mirant als ulls
i al vent i a les onades i a la porta del mon,
per on entren sibiles alçant la pell del mar,
a llegir-nos les ralles de les mans.
I es hui, precisament, quan necessite
com mai, el teu perfum, ton magnetisme
acodint, com les roses venerables
a parlar de salpasses i de llum.
Vullc vestir-me de fum, d'incognit i abreujar-me
com un enamorat que a soles busca amor
al teu costat, volent ser, en urgencia,
flor d'alfabega, anis o timonet,
o roseto d'ombriu, ara quan la memoria
nos pertany per complet des d'esta gran distancia

on sols el pensament es queda per testic,
a colps de cel blau cel, i coronant-nos,
enramant-nos en hedra les paraules
d'este riu que per dins s'ha humanisat.
L'història a soles sol tornar-la cendra,
l'heterodoxia de la propia cendra,
mai la lliturgia perpetua de la vida,
ni el contrapunt del mon, la mar calmada,
o aquelles sensacions lliberadores
recorrent la Natura sense cap prejuï.
Ni els jocs imaginaris, les candides caricies
entre infantils i tendres, ni alcançar
les aigües de la vida, esmicolant la set
per a caure rendits sobre els blavons,
com si se fora u, i sentir la brisanya

sobre les propies galtes, per a seguir, com sempre,
ebris d'amor per l'emocio dels dos.
I esta sanc primitiva, hui furia deslligada,
carn de passats sofrirs sense descloure,
arribà a descobrir que naixque lliberada.
Haguera pogut ser anhel propici,
i en canvi fon el so de l'aria solidaria
cantada pels aucells, oboes de l'amor,
qui ara nos recorda que encara seguim vius.

DIALECS.
Andante-molto.

98
99

*

Ara me note el vent ple de fatiga.
Un vent que ya es historia repartida
entre vides i hereus. M'arriba fragmentant-se,
dins de la soletat de ma sanc i ma llum
i no vullc callar mes. Vol plenar-me de gojos,
tornar-me presoner, tancar-me en son rebost.

*Volguera erradicar-te, el somi d'esta nit,
pero no vullc, no vullc. I vullc que siga,
com si hagueren naixcut sense permis,
l'esperit i el sabor dels sospirs de la carn.*

En mos llavis, sempre fores noticia.
I alcançant a la pluja te chillava
trencant totes les veus, sense tacar l'història,
la dolçor o l'amor d'aquelles notes,
alegria en l'oboe de la nit.

*Per això en els matins, quan pintava la lluna
i encara la nit se mantenia morta,
com insensibles s'unixen aventures
a l'amor, un grapat d'excuses raonables
et feren decantar-te pel chelo melodios.*

Ara que me sent vent superficial,
recorde aquells encontres furtius i apassionats
a voltes breus, com un vent apurat
que escrutara en els roures la canço
d'aquell hivern farcit de tantes emocions.

*Yo també me recorde dels moments d'ilusions,
del melos borronar quan tos llavis i els meus
s'endolçaven d'amor, de cantic i de palps.
Quan torne a repassar aquell passat catiu,
sempre em queda fixat, lo molt que t'he volgut.*

Tracta'm, si te pareix, com si fora un estrany,
com si mai, en ta vida, haguera segut res.

*No puc. Tè sent en mi i sent l'amor
d'aquella bonhomia, regal de ton voler;
quan al banc del passeig, alli a on les fruites
amanien s'aroma, me digueres
que volies ser llum de ma eterna purea,
les ales entusiastes, que encetaren cami.*

Tracta'm, si aixina es, com un amant
no com recòrt nostàlgic en llavis del mati.

*

I al doblar el canto on la boira es dete,
on les acacies veuen passar de puntelletes,
les ombres de la nit, t'he aguardat moltes voltes.

*Yo esperava impacient la calor de tes mans
que m'oferies. I el temps s'ém fea curt
protegida en la pau de tes caricies.
I era fermos sentir-te dins de mi
i escoltar el reso de la mar en ta boca.
I aquella subtilea que em fea tremolar,
encara viu en mi, en esta eternitat.*

I una paraula teua, tendra com l'emocio,
era l'ale d'inventariar ma vida.

*Se que alguna cosa mes vullguera dir-te
i la memoria em falla. Recorde que et mirava
complaguda, com un camí de pluja
on sempre mon silenci es detenia.*

I em donares un tros de cada ombra
per a fer-me el sombrall on aguardar-te sempre.
I entre la malvesia, la platejada boira
sola en nostra penombra, recolzà sa fatiga.

DIALECS.
Andante un poco maestoso.

*

¿Quina cosa sera que ens unix mes que mai?
¿La nova soletat que hem estrenat
sobre la pell d'eixe silenci nou,
humilment construït, constantment a peu d'obra,
colpejant les absències, els vents i les victòries,
on creixia la sanc del colomer
perduda per la pluja de l'ocas?

*No. Es la brisa que ya ens ha assaonat,
marcant sobre nosatres cicatrius,
i les ansies de viure, en l'esperança.*

*

I me digueres: agarra'm si et servixc,
soc per a tu. Multiplica ma carn.
Vullc que faces justícia generosa
marginant les metafores que apaguen,
este somi d'amor que nos belluga
el front, cerimonia que tot ho justifica.

*Nos hem quedat a soles, vida meua,
en les paraules clares i la mirada neta
arrobat d'estos ulls que foren mon,
observant còm es creuen els fruits en la nova sanc.*

*

Recorregui l'incendi dels teus monts,
sentint-me vanitos, com l'aguila que creua
fent a trossos el vent, la cendra, l'entusiasme.
I en les parets, els somis mes inhospits,
m'aguardaren promeses i juïns
sentenciant-me la veu somesa i encalmada.

*I, en el recorregut, on no haurem de confondre
fragancia per tendrea, t'aguardava serena
per a voler-me en tu. I en les mans de Morfeu,
em posseïres, dormida sobre els anys.*

DIALECS.

Finale: Allegro spiritoso.

Hui, a les vintiuna trenta dos,
necessite dir fort, unit a la meua anima,
que me sent viu encara, i l'esperit m'aguaita;
pero que uns sofriments inagotables,
me quebren, me destrocen espigues del jardí
de presses sense mida.

*I, yo no descarte,
batre'm contra la res. Que siga el bonamor
el so que m'alliçone fantasies
fecundant-me l'urgencia de la nocturnitat,
junt a este vent que per a creixer-me l'aguarde.*

*

¿Recordes les vegades que apretarem les dents
per a apagar el foc d'aquella nova vida,
i salvar de l'incendi el testimoni
que l'existència nos duya, serenant-nos,
retrobat la claror de noves emocions?

*I hui, quan esta pell dels anys nos du
un silenci difícil de trencar,
deuriem d'acallar les llagrimas dolentes,
perque tornem a ser, lliures com els aucells
que troben en el cel, sa llibertat.*

Ieste nou mon que de l'amor arriba,
no du aquell amor farcit d'idealismes
ilusoris. Clama, i encara ocupa
tot l'espai que nos abriga els cors
ya no tan vigorosos, i en l'esperança incerta.

*S'està apagant la llum, la resplandor.
Pero ningú dels dos hem perdut l'esperança
d'un proxím caminar fornint-nos de brisanya
els propis ulls. Des del llegendim deure
estem els dos ben junts, senyors del nostre buit.*

*

I en aquell llibre en blanc, el que estrenarem
omplint sos planes de versos i ventures,
i de fills, i d'un pervindre aleatori,
han fugit les dos planes primigenies,
se'ns ha quedat tan net, com casa emblanquinada.

*Han segut els anys qui ens han furtat els fets,
tornant-nos a l'amor, escrit en sanc de cel,
al punt on s'inicià. I ara, en les nits,
tornem a ser un cos sense remei unit,
com ya forem abans.*

¡I el rent, ya va triumfant!

I en esta soletat que ara ens aguarda
acaronant la veu, se sent perfectament
la nova llum cristalina i profunda.
I exquisit i daurat nostre cansanci,
simfonia dels anys i els espirts,
ve a retraure el milacre de llibertat eterna
com la de l'au que se'n fuig de son niu,
per a estrenar de nou una vida somiada.

*No li tanquem, AMOR, la porta, el forrellat,
impedint-li al silenci que trobe el nostre cel.*

Hem segut ferramentes de les que s'ha servit
el mon. El fil per a orlar a la vida,
el ventall que atiava la brasa de l'amor
establint realitats, tan necessaries,
que no seria just el deixar de fruir-les.

*Si ara unim a trossos el putzle del passat
ultimant son resum postrimer i adequat,
encara trobarém forats per on mirar
el solc confidencial, la llum del nostre amor,
o l'ombra menudiua on descansar en pau.*

*

Arribarem, amiga, ad eixe punt crucial
on el temps ya res conta per als dos.
Estem en eixe tranc on soles les cançons
que ens recorden passats, i ambiciosos autumnes,
s'ofeguen en les roques de la perpetua nit,
i ya no seran vida ni en el pa dels somiars.

*Pero yo, t'ho jure. Per res puc oblidar
les cançons de breçol i els besos de tendrea,
ni la mare que em SENT, i que seguire SENT.*

Ho se, pero dorm. Ya parlarém dema.

INDEX

PROLEC	9
NO OBLIDES MAI.....	13
TEMPS DE CATARSIS.....	35
REIVINDIQUE AMOR TOTA ESPERANÇA	55
DEIXEU EN PAU, LA PAU DE LES GAVINES	73
SIMFONIA D'AMOR PER AL VENT D'UNA VIDA	85

Nota: nomes els huit poemes que s'encapçalen en un asterisc, son els que componen el treball guanyador dels XXXII Jocs Florals de Paterna 1996.

Este llibre, escrit en Llengua Valenciana,
s'acabà d'imprimir en "Gráficas Ronda",
el dia 4 de setembre de 1997.